

AkersDølen

MEDLEMSBLAD

NR 2 – 2002

GRORUDDALEN HISTORIELAG

April 2002

**Bli med på vårens
vakreste
og mest spennende
opplevelse:**

**Vi vandrer
pilegrimsleden
gjennom
Groruddalen**

Side 4

Magnus

Lagaboters landslov.

Nytt kapitel – side 5

Bakås skanser

Besøk på Bakås skanser
ved Ellingsrud – side 4

En roman i Akersdølen!

Nytt kapitel i den spennende historien
om "Tormod af Tveit og hans æt" !

Side 7

Hva skjer?

Aktivitetsskalender for våren
2002 – side 3

Historie er spennende!

Fra stabburstrappen

Kjære medlemmer !

Det går mot vår og om ikke lenge begynner utesesongen i historielaget med vandringer og skansebesøk.

Før det, den 10.april, inviterer vi til medlemsmøte. Bl.a. kommer Leidulf Mydland fra Byantikvaren og innleder til diskusjon om strateginotatet "Kulturminner i Groruddalen". Se mer under Hva skjer ? på side 3.

Det er rart hvordan noen oppdagelser er avhengig av øynene som ser. Etter at jeg for alvor ble interessert i lokalhistorie, har jeg flere ganger oppdaget at jeg i årevis har gått og syklet forbi kulturminner, uten å registrere noe spesielt, f. eks. en gammel bjørkeallé som går inn fra Strømsveien mellom Alnabru og Alfaset.

For en tid siden spurte jeg meg selv : Hvor går den ? Og riktig: i dag ender den blindt bak noen fabrikkbygninger. Men, det gjorde den ikke før ca. 1970. På et kart fra 1950 er den tegnet inn som alleen inn til Nedre Stubberud gård.

Stubberud gård, som ble delt i tre på 1800-tallet, har ligget her siden vikingtiden.

En slik allé er ikke "all verden", men, i våre omgivelser, hvor det meste er blitt industriområder, er det viktig å ta vare på slike perler !

Oslo, april 2002.
Kjartan Eide
leder

Historie er spennende!

Hva skjer?

Onsdag 10. april kl 1900	Medlemsmøte på Stabburet, Nordtvet gård Gårdsveien 1 -3 Strateginotat for kulturminner i Groruddalen Leidulf Mydland fra Byantikvaren kåserer Sanger fra Groruddalen - allsang v/ Birgit Jøkling Salg av årbøker, vandreguider og kunstmapper med akvarelltrykk. Enkel bevertning.
Søndag 26. mai kl 1230	Pilegrimsleden gjennom Groruddalen Lokalhistorisk vandring langs pilegrimsleden fra Furuset kirke til Gjelleråsen Guide: Jan Arne Tangerud
Onsdag 5. juni kl 19:00	Bakås skanser Besøk på Bakås skanser, fremmøte ved Ellingsrud kirke Guide: Jan Lillejord

Har du husket å betale medlemskontingenten for 2002?

Pilegrimsleden gjennom Groruddalen

Vi starter utenfor Furuset kirke. Her fortelles det om den gamle middelalderkirken som har ligget i nærheten. Vi får høre litt om de gamle furusetgårdene før vi rusler langs Ulsholtveien.

Vi går ned i Gransdalen og opp til Nedre Høybråten Gård, videre under jernbanen ved Haugenstua stasjon. Vi stanser ved vokterboligen og Smedstua Gård før vi kommer opp til Øvre Fossum Gård ca. 13.30.

Her blir det en stans med servering av pilegrimssuppe.

Denne gangen fortsetter vi langs pilegrimsleden til toppen av Gjelleråsen. Før vi når toppen, fortelles det om skålgroper, gravrøyser langs oldtidsveien, regler om veibygging i middelalderen og varden som har stått på toppen av Gjelleråsen mm. Fra toppen av Gjelleråsen går vi tilbake samme veien.

Turen varer ca. tre timer - Guide: Jan Arne Tangerud.

Bakås skanser

Året er 1709. Den Nordiske Krig har allerede vart en stund. Situasjonen er utrygg i hele Norden. Danskekongen Frederik IV følte presset fra sin fetter i Sverige, som fortsatt var en stormakt. Etter råd fra sine generaler besluttet danskekongen at det skulle anlegges nye forsvarsverk rundt Christiania.

I hovedstaden var Akershus festning den store militære bastion. Det ble besluttet å anlegge et ytre forsvarsverk rundt byen. De sekundære forsvarsverk var skanser i ulike utforminger som ble anlagt langs hovedveiene inn til Christiania. I vårt område ble det bygget skanser flere steder som eksempelvis på Ellingsrud.

Bakås skanser består av en hovedskanse med tre mindre befestninger. Stedet er valgt med omhu. Hovedveien til Christiania østfra gikk over Ellingsrud. Gjelet ved Bakås var trangt og på den tiden var det ikke så mange alternative veier å komme inn til byen østfra vinterstid. Skansene var for så vidt enkle forsvarsverk bygget i stein og tre. På hovedskansen kunne det være stasjonert ca 120 mann med tillegg av mindre styrker på de andre skansene. I 1716 var trolig den totale hærstyrke ca 300 mann.

Magnus Lagabøters Landslov

Her følger nok et uddrag fra denne loven som ble skrevet i 1274/76.

Kap. 4. Om skifte efter egtefolk.

1. Nu om den ene av egtefællene dør fra den anden og bryllupsvidner mangler, da skal den længstlevende lægge frem godset og skifte det saaledes som han (hun) vil svare for Gud, at ret er, og efter det som var avtalt ved deres giftermål, og [at] da er ingen av dem skadelidende, og sverger derpaa fuld ed og 2 skjellige mænd med.

2. Men om en mand kjøper jord for sin kones kostbarheter eller løsøre eller bufæ og hun overlever ham, da skal hun kun ha det jordegods av hans arving, som hun hadde i medgift og utover det blot saameget, som arvingen vil, selv om han (dvs): manden) ledte hende til bokarskeyting; ti loven omstøter saadan avtale; og (hun skal ha) det løsøre, som arvingene utreder til hende. Men om hun tar gods i arv, efterat de kom sammen, og det blir betalt for jordegods, da skal den jord være hendes.

3. Nu om to fattige kommer sammen efter landsloven og deres formue økes, da skal længstlevende ha 2 tredjedeler baade i land og løsøre, hvis der skal skiftes med utarvinger, men halvdelen, hvis der skal skiftes med deres barn.

Kap. 5. Hvis en kone ligger hos en anden mand end sin egtemand.

1. Men om en kone ligger hos en anden mand end sin egtemand eller skiller sig fra ham sakløst mot Guds og menneskers lov, da har hun forbrutt sin tilgave. Men om egtemanden tilbyr hende samliv, men hun vil ikke, da skal han forvalte hele boet, saalænge hun lever, men siden skal hendes nærmeste arving ta medgiften, men ikke tilgaven. Men om de forlikes angaaende sin sak (maal) og han tar mot hende, da være det, som om deres maal (avtale) var uspildt. Men om den synd oftere hænder hende, da skal han forvalte hendes gods, saalænge hun lever, selv om han ikke oftere vil ta hende til sig, men siden (dvs: efter hendes død) omgaaes, som før er mølt. Men om hun ikke tidligere har været tiltalt for denne synd, og hun lover at gjøre bot for Gud og sin egtemand og tilbyr sin egtemand samliv, men han vil ikke ha hende, da skal hun ha sin medgift, men ikke tilgaven. Men om hendes egtemand vil berøve hende hendes medgift og sier, at slik synd har hendt hende før, men tiltale (sakargipt) var ikke tidligere reist mot hende fra hans side, saa folk vet

om det, da forsvare hun sig med ensed, og beholde sin medgift. Men om han ikke vil ta hende til sig, da skal hun ta sin medgift (med sig), men ikke tilgaven.

2. Nu om nogen av egtefællene ifalder straffebøter (gjold), da skal den, som har misgjort, bøte sine misverk med sit eget gods. Men om de har lagt felag sig imellem, da skal den av dem, som ikke er ifaldt bøterne, eller dennes arvinger, ha: like mange penger, men uten renter, av det uskiftede bo den tid, den ene av dem dør eller de lovlig skilles.

3. Nu kommer leiermaalssak (legordssok) paa den kvinde, som en mand har fæstet sig (ved fæstemaal efter norsk ret) eller ved haandslag (efter kanonisk ret) for et leiermaal, som var gjort tidligere, og om han egter den kvinde, da eier han raadsspildesboten, men giftingsmanden retsboten. Men om leiermaalet med hende er skedd, efter at han fæstet hende med haandslag eller fæstemaal og han egter hende, da eier han baade retsbot og raadsspildesbot. Men om han ikke egter hende, da eier den karmand, som før er skilt (dvs: giftingsmanden), begge. Men om en mand gaar i en kvindes seng for at begaa leiermaal med hende, selv om han ikke faar sin vilje frem, da skal han bøte efter i 2 mænds dom.

Historie er spennende!

Tormod af Tveit og hans æt

Under leting etter lokalhistorisk stoff, kom vi over denne lille boken av Joh. K. Bergwitz utgitt på Olaf Norlis Forlag i 1908.

Deichmanske Bibliotek har den i sine hyller, men vi antar at den der står og støver ned. Vi fikk kontakt med rettighetshaveren, Toralf Bergwitz, som har gitt oss tillatelse til å utgi boken i vårt medlemsblad. Vi har valgt å gjengi boken i det språket den er skrevet i. Litt tungt å lese for helt unge mennesker kanskje, men språket er med på å gi denne boken en spesiell karakter og tidskoloritt.

Haakon og Solveig.

1412.

Vi vender os nu paany til Beboerne
af Ættens Hovedgaard Tveit, dem vi

forlod ved gamle Tormods Død i

1388. Haakon og Solveig havde, som man vil erindre, fire Børn.

Om den yngste, Olav, har vi allerede hørt meget, om den næst yngste Berit vil vi faa høre i næstfølgende Skildring. Den næstældste Brynhild arved ved Testamente i 1389, endnu kun 22 Aar gammel, Vegartveit. Den lille Eiendom passed bedst for et ensligt Menneske. Her levede de ugifte Søsken af Haakon, Olav den ældre og Brynhild den ældre sit stille Liv og drev Gaarden, eller rettere den gode Plads med stor Iver, men som deres Tragten aldrig stod mod Uro og Udfærd, saa døde de ogsaa begge i ugift Stand og i forholdsvis ung Alder, Brynhild først, og saa kom ung Brynhild til Farbror Olav, at hygge og stelle for ham. Og snart lukked ogsaa han sine Øine. Brynhild fik Vegartveit og beholdt det som sit eget i 61 Aar. Om Ættens ældste Skud Hermod Haakonsøn er ikke meget at melde. Han havde været Farfarens Afgud og Skygge, men han var fremmed for dennes hugstore Tanker. Dog var han Rimsmed efter fattig Evne, inspirerer dertil af den Gamles ildfulde Taler og Udsyn. Han boede og for sig i Nordre Stuen (senere Nordtveit), men paa det egentlige Tveit (Breitveit) som det alt mere og mere kaldtes, levede nu stille um senn Haakon med sin Solveig. I ung Alder var de kommet sammen som Pleiesøsken og endnu ganske unge

blev de Mand og Hustru. Og et vakrere Husliv skulde man sjelden se. Solveig saa stille og fordringsløs som hun var, som ruged altid det mørke Spædbarnsminde fra Pesten over hende, var dog Hjemmets Sol og Husbonds Fryd. Og hvor han værnede og i al sin Færd søgte lægge sin inderlige Hengivenhed og Kjærlighed for Dagen! Overalt var dette Ægtepar til manende Exempel i denne raa og lidet ridderlige Tid, da den gamle Ridderaand mere og mere døde ud og Menneskenes Kræmmersjæle og Lyst til at albue sig frem paa Andres Bekostning mere og mere tog Overhaand. Olavs Færd paa Arnarud og hans Bortførelse af Inger, der i alle retsindige Datidsmenneskers Øine stempede ham som Nidding, var dem et haardt Slag. Forgjæves søgte deres Husven, Sira Peter ved Akers Kirke at trøste dem og indgive dem Mod - at den Vildfarne nok vilde vende om og søge Kirkens Absolution for sin Brøde. At det skulde lykkes dem at blive viede, tænkte ingen paa. Man vidste jo intet om hans dristige Sjørøverfærder. Haakon optog Farens store Rydnings-tanker, Nordtveits Grund blev udvidet og ny jord lagt under Plogen baade der og paa Breidtveit. Hans Tanker var som Farens høie og ædle, men han evnede lidet. Og noget Ry af ham som Foregangsmand i Virke stod der ikke. Og da saa den

forferdelige Arnaruds Brand og hvad der- med stod i Sambaand rygtedes, da var baade Haakon og Solveig knækkede for Livet. De maatte faa ny og dygtig Tjenerhjælp for at holde alt i Gjænge, og Børnene gjorde hvad de evned, udenfor sit Eget, for dem. - Med Ingebjørg af Grefsvin kom de atter i denne Tid sammen. Hun ældedes hun og de aflagde Besøg hos hverandre, naar Aasulf, den uforsonlige, var ude i Krigerfærd. Men Aarene gik stille. Om Kongen, Eirik, og hans Giftermaal med Phillippa af England kjæred de sig lidet. Men for Dronning Margrete, der saa vakkert havde glædet gamle Tormod i hans sidste Timer næred de altid levende Interesse, dog ikke som den hugstore kraftige Nordens Dronning, men som den der ved Kalmarunionen havde bragt Fredens Velsignelse mellem Nordens Riger og manet den for dem modbydelige Tvedragts Aand til at forstumme Landene og Landsdele imellem.

Solveig blev skjøn og god til det Sidste. End mere varsom og kjærlig om mulig end før stabbed den noget tykfaldne Haakon omkring hende. Og da saa Isen gik op i Fjorden om Vaaren 1412, og Budskabet om, at Dronning Margrete var vandret heden, hin Fredkulla, som Tveitfolket kaldte hende, da visned Solveig ganske hen og snart laa ogsaa Haakon dødsmerket ved hendes Side.

Brynhild, Datteren, stelte for dem den sidste Tid. Men en Morgen var det stille bag Sengeforhænget saa længe, at Brynhild blev angst, hun pleied ellers ikke forstyrre, før de raabte paa hende. Og da hun skulde se efter, da laa de i Dødens stille Søvn, Hoved ved Hoved, og med Armene om hinandens Hals. Selv i Døden skulde de trofast faa følges ad, Hjertelammelse havde med kort Mellemrum endt begges stille hendirundne, men daadløse Liv.

Tormod den yngre af Tveit og Jon af Grefsvin. 1412.

Nu var Haakon og Solveig af Tveit og Aasulf og Ingebjørg af Grefsvin døde. Der havde som før sagt hersket stille Nag mellem disse Par, og mellem Børnene havde heller ikke Forholdet været utvunget; de saa hverandre sjelden. Lidet af fælles Interesser bandt Folk i Bygden sammen, og naar ikke Venskab bragte sammen, var selv Frændskab ikke nok. - Tormod af Tveit og Jon af Grefsvin, de ældste Børn var jevngamle og allerede tidlig følte de, at Slægtsbaandet dog øved dragende Magt. Hvad var det Forældrene gik og saa surt til binanden for? De havde dog hver sit og fik nøie sig dermed. Det blev Jon mere og mere paa det rene med. Og da

han i 1405 fik vide om Brand og Ulykke paa Slægtens 3die Gaard, Arnarud, drev Instinkt et ham at bryde over tvert, og han opsøgte Tormod, som boede paa Nordtveit. De fandt da hinanden og blev Venner for Livet. Begge var de ugifte, men de drøftede sine Tanker og Planer til sine Gaardes Ophjælp, og ligesaa Tanken om at gjøre Arvekrav gjældende paa det forbrudte Arnarud, efter de forsvundne Slægtninge der. Men de blev snart enige om, at den Gaard fik ligge øde. Havnegangen derimod i Aasen, og Skogen dertil, som grænsede til Tveit og Grefsvin, gik de op sammen og delte sig imellem. Til Kirke og Øvrighed sagde de dog intet, og ingen lagde dem Hindringer i Veien.

Paa den Tid gik Skogen langt længer ned baade i Øst- og Vestbygden. Disvin, som laa mellem i Fladbygden, var en ubetydelig Plads, som tillaa Klostret i Oslo og dreves af en uanselig Husmand. Og helt ned langs de gamle Grefsvinbakker og frem til Almannavegen til Margaretedali, ja tvert over den, hvor nu Vestre Grefsens dyrkede Sletteland ligger, var tæt, høi Skog, men med gild god Grund og ypperligt Beite for Kreaturer. Og over den nuværende Præstegjældsgrænse ned mod Pladsene Oravellir og Lindarud var tæt Skog, som af Tveitfolkene i de sidste to Menneskealdrer var ryddet, og vide frugtbare Sletter lagt

under Plogen. Fra man kom op Bakken i den gamle Vei ved Borrebækken, der Veien da som nu strakte sig under Kolaas, kunde man fra Breidtveits Tun se vestover, men paa Øversiden var endnu tæt Skog, ikke lavt Krat, med vakre Pladse og Smaahuse tage store mellem som nu. Vel eiede Tormods og Jons Slægter Skog, og virkelystne, som de var, havde de kunde opnaa ved at skjænke i Bækkene over sine jorder smaa Flomsage, og Grøde til helligt Øiemed hvorpaa i Aarenes Løb ikke saa lidet Tømmer blev skaaret, som de paa Vinterføre bragte til Byen nytte, efter Tidens Leilighed afsatte til Farmænd og Skippere, men stor Omsætning blev det dog ikke. Der var lidet Liv i norsk Handel den Tid, og Rostockerne, der ikke brød sig synderlig om det tungt transportable Trævirke, vidste at prutte det ned i lidet eller intet. Der laa en Tyngde over Næringsliv, som er senere Tidens Forskere uhyggelig og uforstaaelig. Og saaledes kunde disse Mænd lidet vinde til Slægtens økonomiske Støtte og Ophjælp. Træ i Skog og Sten i Fjeldbrud stod der unyttet mestendels. Af Markens Grøde levede paa de større Gaarde Folk og Fæ rigelig og vel. Men derved blev det ogsaa. - I denne Kalmunionens første Aar, da Nordens Lande alle hyldede Margareta og siden Kong Eirik den unge og hans agtede engelske Dronning Philippa

under fælles Seepter og Styre, var ellers fredelige og gode Aar. Ingen Ufred brød herjende ind over Landet. Men det Folk, som af Forældre og Bedsteforældre hørte om forðums store Tider, før Svartedauen havde lammet alt Liv og Foretagsomhed, evned ikke at tage store Tag til Landets Opkomst. Mere tænkte de paa Helgener og deres Forbønner, og hvad de kunde opnaa ved at skjænke Gods og Skog og Grøde til helligt Øiemed. Det var Grundsyn som Romer-kirkens Mænd vel vidste at udnytte, og om end en driftig Tanke og Livskraften i Tormod og Jon reiste sig mod sligt, de evned ikke at komme ud derover.

Saaledes var to jevnaldrende Frænders og Venners Liv i deres bedste Manddomsalder i 1400 Tallets første Tiaar.

Andres og Berit 1390-1412.

Berit hed Haakons Og Solveigs 3die Barn. Det var tidlig en staut og kraftig jente. Hendes Hug ligned meget Broren, Olavs, men vild som han var, skræmte han hende fra sig. Dog var hun som faa Jenter af sin Tid en Mester i at staa paa Ski. Hun begyndte ad Skraaningerne mod Bækken og Aaen nedenfor Tveit.

Men en kold Dag, endnu i Farfar Tormods Levetid, var Bæk som Elv kraftig islagt og efterpaa rased i Dage i Rad et Sneveir saa tæt, at alt syntes ufremkommelig, men nu var Berit i sit Es. Paa sine Ski kunde hun færdes høit og lavt. Og Eventyrlyst var der ogsaa i hende. Som liden havde hun hørt om Aaens Udspring fra dystre Alunsjor. Og nu var Aaens Løb hendes bedste Skivei op i Vildmarken. Der hvor nu jernbanen

løber over Aaen, svinged hun ud paa Elveleiet, og opefter bar det, Graner og Furuer og Birke var dryssende fulde af Sne, og en middels Kulde, der gjorde Føret glimrende, gennemfør hendes unge slanke Skikkelse, snart kom hun forbi den nedre Gaard Ambarud og op i Lien laa den anden, saa blev Skogen alt mere tæt omkring, og hun var ved Aaskille, fra højre kom en Elvs Leie ned, fra venstre en anden, men da hun syntes, hun alt havde gledet langt fremover, tog hun, som rigtig var, tilvenstre, her var ganske øde, ikke som nu tre Pladse, og snart var hun oppe paa Alunsjors Flade. Isen var her blæst mestendels klar og blaa, og hun var rigtig i sit Element. Fra Snefonnerne stod hun ned paa Isen, saa det kvined under Skierne. Og ret som hun svinged, kom en ung Kar fra den modsatte Side. Begge saa de forbausede op, Berit alene i Vildmarken, lidt angst i

Blikket. "Hvem er du?" lød hans Røst, der Du paa Alunsjors Vidde ene møder Andres af Grefsvin. "Aa, er det Andres?" lød hendes kjække Svar. "Dig kjender Berit af Tveit." - Og saaledes skede et andet Møde mellem Frænder, der gav Venskab for Livet. Andres havde en jord- og Snehytte ved Bredden af Vandet. Og der førte han hende ind, og med Omhu tined han op hendes tilfrosne Snøringer, og sammen indtog de sit Maaltid. Den stille Skogfred lagde sig over Samværet, og hjemad fulgte han hende ad en tilvoxet Sænkning ret ned mod et Fælager op for Vegartveit. Der var om Sommeren en lun Beitesmark i Skogen. Og her blev de enige om at tømre en Stue og rydde Land sammen, naar Sneen gik væk, blot gamle Farfar vilde give sit Minde. Og det gav han; thi vel lyste hans gamle Øine op, da Ingebjørgs Stedsøn paa saa underlig en Maade kom til Gaards med ung Berit. Før Birk sprang ud i Forsommers Glans, havde Andres kjørt Tømmer til Tuns, og Berit, med Hjælp af Karfolk og Kvindfolk fra Tveit, ryddet i Grunden. Udsyn mod Bygden blev skaffet, der Furuerne faldt, og Mennesker kultivered nyt Land i Naturens Skjød.

Vel blev Overraskelsen stor, der de en Dag stødte paa en svær Haug i Tykningen, og let under Muld laa Sværd og Bile og et gammelt Mærke, lidt hensmuldret vistnok, men af

stærk rød Farve, med Løve og Oxe i Dugen. En af den gamle Tveitæts Krigere, kanske fra Olav Trygvassons Tid, var her hauglagt. Og gamle Tormod blev hentet op, det var i hans seneste Aar, og Øinene hans straaled, som altid, naar Fædreneaanden lued op. Han foldede det ud og fæsted det paa Væggen i den nytømrede Stue, og Huset kaldte han Raudtveit, det skulde være Berits Odal, og Andres veg ikke fra hende. Som Bror og Frænde vilde han værge hendes dyreste Eie. Og slig levede de paa Mindet om gamle Farfar, og Raudtveit fødte snart Folk og Fæ, som baade Breidtveit og Nordtvei, ja Vegartveit med. Det var et underlig Forhold mellem dette Søskenpar, de var jo en Slags Søskenbørn, men mangel Kvæld, naar de sad der ved Arnen og talte om Gaardens Drift og om fælles Frænder, stjal vel et Suk sig over deres Læber. Men Aar kom og Aar gik. Det var en Kvæld i 1390, da Olav bortførte Inger af Arnarud, sin rette Farbrors Datter, Andres var 27, Berit 22 Aar. De talte om, hvad der var hændt paa Arnarud. Men vi er jo ikke Søskenbørn, Andres! kom det halvt ubevidst, men varmt fra Berit.

Følg med: Spennende fortsettelse i neste nummer!

Historie er spennende!

Frantzen Leif
Ammerudgrenda 83

0960 Oslo

B

Returadresse: Groruddalen Historielag, Postboks 37 Grorud,
0905 Oslo - telefon 90 60 73 90 eller 22 80 44 74 onsdag 1200-1500

Vi utgir en ny årbok hvert år. Bøkene inneholder viktig lokalhistorisk dokumentasjon fra hele Groruddalen. Den eldste årboken er like aktuell nå som da den ble utgitt. Vi har et spesialtilbud til dem som ikke har en komplett samling: Kryss av på nedenstående bestillingsseddel og vi sender deg årbøkene portofritt for kun kr. 120,- per stk.

Bestilling:

Ja, takk, jeg bestiller følgende: (kryss av)

☐ Årbok 1985	☐ Årbok 1987	☐ Årbok 1989/90	☐ Årbok 1991
☐ Årbok 1992	☐ Årbok 1993	☐ Årbok 1994	☐ Årbok 1995
☐ Årbok 1996	☐ Årbok 1997	☐ Årbok 1998	Årbok 1999 utsolgt
☐ Årbok 2000	☐ Årbok 2001		

- Jeg ønsker ☐ å få bøkene tilsendt samlet
☐ å få en bok hver måned til alle er levert
- ☐ jeg bestiller et fast abonnement for fremtidige årbøker.

Abonnementet gjelder til det sies opp.

- ☐ Kulturminneguide - Vandring i bydel Bjerke – kr. 50,-
☐ Vandring på Grorud kr. 50,-
☐ Rapport om Skansene på Bakås, kr. 75,-
☐ Kunstmappe med 6 akvarelltrykk, kr. 50,-

Medlem nr. _____ Navn _____

Adresse: _____ Postnr.: _____

Oslo, den _____

(underskrift)

Klipp ut denne siden, legg den i en konvolutt og send den til oss, eller bestill over Internett www.grohi.com

Trykk: Rødtvet senior- og aktivitetssenter